

Un monolog lăuntric

Alone

Un monolog lăuntric

Pentru tot ceea ce vrei să realizezi
trebuie să iei atitudine, degeaba visezi
Visele sunt stele comprimate într-un simplu praf
nu mai iubesc luna, că ea m-a mințit -
ador întunericul cel tăcut și liniștea

Resimt minciuna, în orice vis sparg oglinda
că așa e minciuna față de adevăr, prea puțini găsesc limita
Mai mult o depășesc, cu o pasiune și cu o dorință absurdă
ne apropiem de inevitabilul sfârșit -
de ce să nu-l ignorăm? Ce mai rămâne de pierdut?

Gândul ăsta, în mintea mea e o pedeapsă de fapt
pentru ca prefer introvertirea, ignorând tăcerea ce mi s-a dat
Am ignorat acest lucru, și oamenii te ignoră
când ai ceva important de spus, preferă nepăsarea -
de asemenea ființe ești înconjurat... Trist!